

derved afhjælpe et Savn, og for hver enkelt Deel kommer man saaledes til at undgaae at gjøre det virkelige, nyttige Skridt; man lader det slæbe hen i Tidens Længde; man opsummerer ikke disse smaa Misgreb og Feil; thi naar man vilde gjøre det, saa troer jeg, at man snart vilde komme til den Overtydning, at vi trænge til et nyt Skattemiddel for at afløse en Mængde forskjellige af de Skatter, vi have havt, og som ere anlagte paa en ikke heldig Maade. Det ærede Medlem har nævnt forskjellige Skatter, som han troede at kræve en Omordning; men han har ved Siden heraf nævnt omtrent de samme Skatter, som givende Haab om at skaffe en større Indtægt til Statskassen. Han har saaledes nævnt adskillige indirecte Skatter, men i samme Dieblif gjort gjældende, at han troede, at de indirecte Skatter vilde vedblive at flyde rundeligere i Statskassen, saaledes som de havde gjort i en Række af Aar; men har det ærede Medlem da ikke lagt Mærke til, at vor hele Stilling, vor Stilling som frembringende Stat, der trænger til at leve i gunstige Omfatningsforhold med de den omgivende Stater, noder os til at være forberedte paa betydelige Nedsættelser i vore Toldsatser, og maa bringe os til at være fattede paa at gaae mere og mere til et Frihandelsystem, og tør han da ogsaa haabe paa, at disse Indtægter ville flyde saa meget rundeligere?

Det ærede Medlem har nævnt Postvæsenet som noget, der kunde bringe os foregede Indtægter, men jeg spørger, om det er hans alvorlige Mening, at Postvæsenet skal vedblive at være en Indtægtskilde for Staten? Nei! (Fenger: Jo) Det ærede Medlem siger „ja“ men jeg siger „nei“, Staten skal ikke monopolisere Postvæsenet for derved at skaffe sig en Indtægtskilde, det er en slet Fordeling af en Beskatning. Naar Staten seer, at Postvæsenet giver Overflud, saa skal det yderligere udvikle Postvæsenet og alle Transport- og Forbindelsesmidler (Hør!). Det ærede Medlem støtter sit Haab paa grumme lidt, naar det er ham om at gjøre at vise, at der ingen Savn er, thi han haaber ogsaa paa „de vestindiske Indtægter“. Jeg tillader mig at spørge: Deler nogen af de ærede Medlemmer dette Haab? (Nei!). Paa den anden Side siger det ærede

Medlem til dem, der mene, at Statsgjælden ogsaa bør formindskes i Fred, at den contractmæssige Formindskelse af Statsgjælden er saa stor, at vi ikke behøve at gjøre mere i saa Henseende; men mig forekommer dette ikke at være heldigt, thi det er at vente for meget af for ringe Midler. Jeg kan begribe, at naar vi først havde bragt Statsgjælden ned til eller under det, den var for nogle Aar tilbage, førend vi nødtes til paany at bringe den til at stige, at vi saa sagde: „Lader os ikke gaae hurtigere frem“, men indtil vi nogenlunde have naaet dette Maal, forekommer det mig, at vi bør beslutte os paa at efterstræbe en Formindskelse af Statsgjælden i større Omfang end den contractmæssige. Det ærede Medlem mener, at en Reservecfond maae vi vel have; han giver det sit fulde Bifald at sørge for en Reservecfond, men han vil ikke eftertragte den, ved at tilveiebringe hurtige Midler til dens Skabelse; men skulde det under nærværende Forhold, hvor Freden dog ikke er saa sikker i Europa, virkelig være nyttigt og heldigt paa en Langsom Maade at skabe en Reservecfond, at samle en Reservecfond, som først var tilstæde maaskee nogle Aar efter at den skulde have været brugt? Jeg troer det ikke. — Har der nogensinde været en Nødvendighed for at haste med at skaffe Reservecfonden tilveiebragt, saa er det nu. Enhver langsom Tilveiebringelse af Reservecfonden under nærværende Omstændigheder forekommer mig er at skaffe en Reservecfond paa Skramt. Er den ikke tilstæde i det Dieblif, hvor Banfselighederne indtræde, da maae vi bebreide os, at vi ikke have sørget for at have den. Det ærede Medlem henviser til, at Kassebeholdningerne skulle stige, og at vi maatte kunne være tilfredse dermed. Det forekommer mig imidlertid, at naar vi overveie det Finantsbudget, som er forelagt os iaar, saa gaaer vor Kassebeholdning tilbunds deri, den drukner saa at sige deri, og Dyringer ved Finantslovens Forelæggelse bestyrke dette. Det ærede Medlem har endvidere indrømmet, at vi vilde komme en Million tilfort, men han havde ogsaa en Trøst for denne Million, idet han trøstede sig med, at Hertugdømmerne skulle bringe den tilveie; men det forekommer mig, at dette modstrider hvad Fleertallet i Thinget har øns-